

הדלקת נרות: 19:11

צאת שבת: 20:21

מוצ"ש לר"ת: 21:18

חמנים לפי אופק ירושלים

שבת
שלום!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קזואס שליט"א

ביחד

"עֵזֶר כְּנַגְדּוֹ" - מי בא לעזור למי?

משמעות המילים "עֵזֶר כְּנַגְדּוֹ" היא, שהאשה באה לעזור לבעלה ולא שהוא בא לעזור לה. כל אשה צריכה לדעת שתפקידה ומציאותה בעולם הוא לעזור לבעלה. העזרה לבעל אינה מתבטאת דווקא בכך שהיא מבשלת, שוטפת את הכלים, מנקה את הבית, ומחליפה לילדים. כי את הילדים מגדלים ביחד, את הכלים שוטפים ביחד, ואם יודעים גם לבשל אז גם מבשלים ביחד. בית הוא עסק משותף, ולכן את מטלות הבית מבצעים במשותף. האם כן, במה אשה אמורה לעזור לבעלה?

העזרה העיקרית שאשה מגישה לבעלה היא בעיצוב האישיות שלו, מחשבותיו והתנהגותו. בדרך כלל הבעל זקוק לליטוש ושדרוג של ההרגלים וההנהגות שהיו לו בימי רווקותו. במילים אחרות היא צריכה להעלות אותו דרגה, ממצב של מוישיה ל'מוישיה וחצי', מיהודה ל'יהודה טורבו'... ניתן לומר שהאשה היא 'מעצבת הפנים' של בעלה.

כעת נשאלת השאלה, מדוע דווקא האשה תעלה אותו דרגה ולא הוא יעלה אותה? הנתבונן לעומק ב'הוראות היצרן'. ביצירת האיש כתוב: "וַיֵּאמֶר אֱלֹקִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כִּדְמוּתֵנוּ". לעומת זאת ביצירת האשה כתוב: "נַעֲשֶׂה לָּהּ עֵזֶר כְּנַגְדּוֹ".

ביצירת האיש נאמר: "נַעֲשֶׂה", ביצירת האשה נאמר: "נַעֲשֶׂה". מהי הלשון הקרובה יותר לבורא, "נַעֲשֶׂה" או "נַעֲשֶׂה"? הַנִּי אומר: "נַעֲשֶׂה". מכאן למדו המקובלים שנשמת האשה קרובה יותר לבורא מנשמת האיש, ולכן היא עדינה יותר.

עכשיו כשמובן לנו מהיכן נובעת עדינותה, אנו מבינים שזו גם הסיבה שהיא רגישה יותר, פגיעה יותר, נעלבת מהר, מתרגשת ללא הרף ומדמיינת בלי סוף... לעומת זאת האיש נברא מרוחק יותר, ולכן הוא חזק פיזית, מחוספס, לא כל כך פגיע וכמעט לא בוכה.

נתבונן במספר דוגמאות:

פשעים - מבחינה דמוגרפית מספר הגברים בעולם כמעט זהה לזה של הנשים, ובכל זאת כמעט כל הפשעים החמורים בעולם כגון רצח ושוד, אלימות קשה וכד', מבוצעים על ידי גברים. למה אחוזי הפשיעה לא מתחלקים ביחס דומה? הסיבה פשוטה, נשים לא מסוגלות לבצע עבירות ופשעים כמו הגברים. הגבר עוצמתי, מחוספס ואגרסיבי יותר... האשה לעומתו, עדינה יותר ולא מסוגלת להגיע לרמות כאלו. ראיתם פעם אשה שדוקרת את חברתה בגלל מקום חניה? כנראה שלא!

כדי להיכנס לחניה ברוורס, היא מחכה הרבה זמן, עד שתגמר התנועה... עד שהיא תראה במראה שאין מכוניות קטנות ורחוקות... היא זהירה. ואם תגיע גברת אחרת, זריזה, ותתפוס לה את החניה... כיצד היא תגיב? מקסימום היא תצעק, אולי תגדף בחריפות, אולי היא תעשה לה חמסה... וזהו. גבר לעומת זאת... תחשבו לבד... תעיינו בכתבות.

(מתוך הספר 'ביחד')

פרשת השבוע

קרוב רחוקים

"וַיִּדְבֹר ה' אֶל מֹשֶׁה ... וַיִּקְחוּ אֵלָיךְ פְּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה ..."

דרשו חכמים על המילים 'ויקחו אליך פרה אדמה תמימה'... לא. אפילו שלמה המלך ע"ה לא הבין את סוד הפרה האדומה ועל זה הוא אמר: "אֲמַרְתִּי אֲחַכְמָה וְהִיא רְחוּקָה מִמֶּנִּי". למי התכוון שלמה המלך במילה 'והיא'? יש מפרשים שעל מצות פרה אדומה אמרה. שלא התגלה סוד פרה אדומה אלא למשה רבנו בלבד, כמו שכתבנו ושלמה המלך חיכה וציפה לדעת סודה ולא עלתה בידו.

ונשאלת השאלה למה? הרי הוא היה החכם באדם וחכם עדיף מנביא, ולמה לא השיג את הדבר? כתב הרב דסלר שטומאת מת נוצרת כתוצאה מעוונות החוטא. שהרי אין מיתה בלא חטא. וכל הנמצא בקרבת מת או באוהל המת נטמא. כלומר, משהו מן החטא שגרם לאיש למות נדבק בו. ואיך נטהרים מזה ע"י אפר פרה אדומה שבאה לכפר על חטא העגל וממילא על חטא זה שממנו נשתלשה המכשלה.

כאשר רוצים לטהר אדם טמא ע"י אפר פרה אדומה כל המתעסקים בענין נטמאים. השורף, האוסף את האפר, המכין את מי החטאת, וגם כל אדם שנגע סתם במי החטאת נטמא. אבל המזה את מי החטאת לטהר הטמאים אינו נטמא. כי היורד קצת להעלות אחרים ועושה בזהירות וצניעות הדרושים אינו נפגם.

ורציתי לתת עוד טעם, שמי שעומד בחזית הראשונה דהיינו מול הטמא בטומאת מת אינו נטמא כי הוא טרוד בלהשפיע ולהסביר וללמד. ומי שטרוד לתת לא יכול לקבל באותו זמן בבחינת 'אתו דטרוד למפלט, לא בלע' (כשהוא טרוד לפלוט, אינו בולע), וגם בבחינת 'חסד יסובבנהו'.

הרב דסלר כתב שמי שעוסק בקירוב רחוקים צריך להשפיע עליהם בבחינת 'רצו ושוב'. כלומר, יתמלא בתורה, ואחר כך ילך להשפיע עליהם שלא יהיה חלילה המשפיע הופך להיות מושפע. כל שאר המתעסקים עם הפרה נטמאים כאמור. וכל כך למה? הסביר הרב דסלר כי טהרת הטמאים טומאה היא לטהורים. כדי לטהר טמאים צריך 'לרדת' קצת אליהם כדי להעלות אותם וזה גורם לטהורים קצת להיטמא.

נחזור לשלמה המלך שלא הבין בלבד, סוד אפר הפרה, מדוע העסק בו מטמא את הטהורים. ומפני מה לא הבין זאת? מכיוון שהוא היה בבחינת לרדת קצת אל הטומאה כדי להעלותה ונסביר את הדבר.

התורה הזהירה את המלך בשלוש אזהרות: "רַק לֹא יִרְבֶּה לוֹ סוּסִים וְלֹא יִשִּׁיב אֶת הָעַם מִצְרַיִם ... וְלֹא יִרְבֶּה לוֹ נָשִׁים וְלֹא יִסּוּר לְבָבוֹ ... וְכִסְף וְזָהָב לֹא יִרְבֶּה לוֹ מְאֹד". שלמה אמר מפני מה התורה לא סתמה במצוות המלך את טעמי האיסור אלא הסבירה אותם, מה שאין כן בשאר מצוות! שלמה המלך הסיק שהדבר נאמר למלך רגיל אבל מלך שמרגיש בנפשו שלא ייפול באלו יהיה לו מותר, ולכן אמר אני ארבה ולא אסור, והייתה כאן בחינת ירידה אל האיסור ולכן לא השיג סוד הפרה שזהו עניינה.

וזה לשון הרב דסלר: הענין הוא שלא ראה בלבד סוד אפר פרה אדומה איך העסק בו מטמא טהורים ולכן חטא הוא בבחינת אני ארבה ולא אסור, שהתיר זאת לעצמו בגדר הוראת שעה כדי להרבות כבוד שמיים שזה היה חלקו, אבל במשהו יצא מגדרו מנקודת החששות הנ"ל ולא הבחין בקרבו בחינת מטמא טהורים ועל כן בסופו לא הצליח.

שבת שלום - אבנר קזואס

אחרי תאונת רכבת שבה סתתה הרכבת מהפסים

נשאל הקטר מדוע סטה מהמסלול?

ענה הקטר: "הייתה פרה על הפסים."

נשאל הקטר שוב: "מדוע לא דרסת אותה?"

ענה הקטר: "ניסיתי, אבל היא ברחתה ליער."

בדיחה

מהי ההשקעה בחינוך?

על הבמה ואחר כך שניים, ופתאום הבמה מלאה במרצים... איך שראשו נשמט, אשתו הרימה עליו צעקה: שוקי! עיניו נפערו לרווחה והוא שאל את עצמו: מי אני? מה אני? איפה אני?

זוהי בדיוק ההשקעה שאנחנו מדברים עליה כעת. פעמים רבות קורה שישנה הרצאה או סדנא, ואנחנו מתעצלים להגיע אליה או שאנחנו מתחילים ולא מסיימים.

הדבר יוצר פגיעה ברצף הנושאים ולפעמים דווקא ההרצאה שדילגנו עליה, עסקה בנושא שהכי חשוב לנו.

זאת ועוד, גם אם שמענו את ההרצאה פעם אחת, חובה לחזור ולשנן, כי בכל פעם שומעים דברים שלא שמנו לב אליהם בפעם הקודמת. נוסף ונאמר שחייבים להתרענן מידי פעם, כי במשך הזמן השכחה יוצרת שחיקה.

הורים רבים חושבים שלהשקיע בחינוך זה לקנות לילד נעלי ספורט מיוחדות, טרנינג איכותי, מחשב משוכלל, קורקינט חשמלי וכדומה.

ולא היא, אין זו השקעה בנפש הילד אלא בגוף הילד בחלק של המעטפה.

כיצד משקיעים בנפש הילד? להגיע להרצאות בנושא חינוך הילדים. נכון שהרצאות חד פעמיות או סדנאות עוזרים לנו את סדר היום השוטף, ומחייבים אותנו לבטל תכניות מסוימות, ועוד צריכים להזמין בייביסיטר ולהתארגן, וגם העייפות משתלטת עלינו.

שוקי ואשתו הגיעו להרצאה. קולו של המרצה היה רדיופוני, ושוקי הרגיש שעניו נעצמות לאט לאט... הוא ראה מרצה אחד

סיפור לשבת

רבי אברהם אבן עזרא זצוק"ל

בסוף פנה אל הפסל הגדול מאחיו ואמר לו: "בוא רחץ רגלי במים האלו ואחר תשתה אותם!", והפסל כבר הזיז את רגלו וביקש לרדת, ראו כל העם ונפלה עליהם אימה ופחד גדול וגעו כולם בבכי ואמרו: "איך נראה את קדושינו רוחץ את רגליו של היהודי, ולאחר מכן ישתה את המים?!" התחננו לרב שיוותר לפסל מעשות זאת ולא רצה, עד שהבטיחו לו לבטל את הגזרה הרעה, ולא הסכים, עד שכתבו וחתמו שלא ישובו לחדש גזרה זו לעולם, וכך ניצל מידיהם הרב אברהם אבן עזרא והציל כמה נפשות מישראל וממיתות משונות אלו, ואותו יום כל שנה עשו אותו יהודי רומא יום טוב ומתנות לאביונים.

כאשר הגיע למצרים ושמעו של הרמב"ם בא לפניו, ביקש לעמוד על גדלותו. פנה הוא אל ביה"ח שהקים הרמב"ם. עד מהרה הגיע לפניו רופא ושאל לצרכיו. רבינו ענה: "אני סובל ממחוסים בכל גופי". הורה הרופא על הרב לשכב באחד המיטות. "מחר יגיע לכאן הרמב"ם, והוא יקבע את דרכי הטיפול לבעייתך". למחרת בבוקר, הגיע הרמב"ם כאשר הוא הגיע לאבן-עזרא וראה את מצבו, הבין מיד והצמיד פתק בו כתב "המחלה: עוני דלות ומחסור. התרופה: 440 זהובים". התפעל והתפעם האבן עזרא מגדלותו של הרמב"ם. עד מהרה ניצב מול דלתו של הרמב"ם ובו הוא מתוודע בשמו. הרמב"ם החל ללמוד עם האבן עזרא תוך כדי שהוא מתפעל מגדלותו של האבן עזרא.

מסופר שפעם אחת ביקש ר' יהודה הלוי להעשיר את רבינו. חיכה לשעת כושר שיעבור האבן עזרא ליד ביתו. כשראהו מרחוק, מיהר ר' יהודה לקחת כיס זהובים, זרק אותו מחלון ביתו. כיס הזהובים נקרע והמטבעות התפזרו לכל עבר בקול רעש גדול. הרהר ר' יהודה: "עוד מעט יגיע האבן-עזרא וימצא את הזהובים הרבים, הרי הם אבדה מותרת וכך לא יצטער כי הזדקק למתנת בשר ודם". התפלא ר' יהודה כשראה את האבן-עזרא מגיע כאשר הוא כסומא ומגשש בידיו את הכתלים וכך עובר על הזהובים מבלי להשיג בהם. ירד ר' יהודה ואסף את הזהובים. לימים, שאל את האבן עזרא לפשר התנהגותו זו, בציינו: "אני יודע שכל צעד שלך מדוד, ילמדנו רבינו, מה ראה להתנהג כסומא?". האבן עזרא ענה: "חשבתי אלא על מצבם החדוק של משפחתי. לאחר מכן גערתני בעצמי, האומנם מצבי כה רע? הן אני בריא. לו הייתי סומא מה קשה היה מצבי, וכדי להוציא מחשבה זרה זו מראשי, החלטתי להרגיש כיצד סומא מרגיש כאשר הוא הולך בדרכו, לכך עצמתי את עיני עד הגיעי לביתך". ראה ר' יהודה כי מן השמיים מונעים מהאבן עזרא להתעשר.

בעיר רומא גזרו שליטיה גזרה אכזרית: בכל שנה חייבת קהילת היהודים לתת לידי הנוצרים יהודי לפני חג הפסחא. גזרה נוראה זו עמדה בעיניה במשך מספר שנים וכל תחבולות היהודים לבטלה לא הועילו, וכשהגיע השבוע המר היו מפילים גורל על הבחורים, והבחור שנלכד בגורל היה נמסר כקורבן לידי הנוכרים. הרשעים היו שמים אותו בתוך חבית, ומסביב לחבית היו תוקעים מסמרים מברזל אל חלל החבית מבפנים. לתוך חבית היו מכניסים את הבחור ומגלגלים את החבית בכל רחובות העיר, עד שהיה מוסר את נשמתו.

והנה שנה אחת עלה בגורל בחור שהיה חתן וזמן חופתו נקבע לאותו שבוע. ובעת שהפילו את הגורל, היה הכל מוכן לסעודת החתן והכלה והקרואים כבר באו. ושמתם הפכה לתוגה, והכול היה שרויים באבל כבד על החתן, ועל גורלו שעלה לו, ועיניהם של הקרואים היו זולגות דמעות, ותעל זעקות לשמיים. רצה הבורא יתברך לעד ונודמן רבי אברהם אבן עזרא לרומא, כשהגיע לעיר שמע כל הבכיות והזעקות, ושאל לפשר הבכיות והזעקות. סיפרו לו את צרתם – ואז הרב אמר להם: "תשועת ה' כהרף עין. אל תדאגו ואל תפחדו. מסרו אותי במקום החתן לנוכרים, ואת החתן תכניסו לחופתו".

לקחוהו הנוכרים והביאוהו אל בתי היראה שלהם, כדי שכל העם ישחקו עליו, שכך היה מנהגם, ושאלו אותו: "מה חפצו לפני שימות?", שכן המנהג לשאול את המוצא להורג לעשות לו חפצו, אמר להם רבי אבן עזרא: "הביאו לי קערה ודלי מים לרחוץ רגליי", מלאו את בקשתו. והנה להפתעת הכל, ציווה על אחד הפסלים, שהיו ניצבים שם מעץ ומאבן מכסף ומזהב, אמר לו: "לך והבא לי דלי מים". אף על פי שהפסלים הם מעץ ומאבן לא ימושו ידיהם ורגליהם, נעזר הצדיק בשמות קדושים, והיה נראה להם שהפסל רץ והביא לו דלי מלא מים. ציווה על פסל אחר: "לך חמם לי המים על האש שיהיו נעימים לרחיצה", מיד רץ הפסל עם הדלי ולאחר רגעים מעטים חזר. העמיד לפניו את הדלי שהיה מעלה אדים וחזר למקומו. אחר ציווה לפסל שלישי: "בוא חלוץ נעליי", מיד ירד הפסל, כרע על ברכיו חלץ נעליו וחזר למקומו, ציווה על פסל אחר, שיבוא ויוציא לו את הגרביים, מיהר הפסל ועשה את רצונו.

לרכישת ספרים ודיסקים מאת הרב אבנר קוואס שליט"א

התקשרו עכשיו - 1599-59-59-39

להזמנת הספר אליך בדואר עד הבית ניתן ליצור קשר עם קוואס יהלום 02-5370271